

още отъ създаването на човѣка. Дошло е време вече да го проявите. Знайте, че днешниятъ день е най-добриятъ день за работа. Не отлагайте за другъ день. Дошло е време вече за правилно разбиране. Затова казвамъ: Почитайте ума на своя ближенъ, почитайте тѣлото му, благоговѣйте предъ неговото сърдце, защото Богъ е въ него. Щомъ гледате на човѣка така, вие ще взимате участие въ всички радости и скѣрби. Когато нѣкой плаче предъ васъ, не плачете заедно съ него, но вижте, отъ какво се нуждае, и му помогнете. Плачътъ е дѣждътъ въ човѣка. Безъ дѣждъ нѣма растене. Значи, дѣждътъ е въ реда на нѣщата. Когато нѣкой въздиша, не въздишайте и вие съ него. Влѣзте въ положението му и му помогнете. И въздишкитѣ сж на мѣсто. Когато въздиша, човѣкъ уравновесява силитѣ на своя организъмъ.

Въздишането е свързано съ дълбокото дишане. Докато диша, човѣкъ живѣе. Престане ли да диша, той умира. Когато въздиша, човѣкъ има нѣкаква неопредѣлена идея. Той копнѣе за нѣщо, което не може да постигне. Той копнѣе за нѣкакъвъ далеченъ идеалъ. Ще кажете, че въздишането е присжщо на влюбения човѣкъ. Това сж стари разбирания. Когато нѣкой чете съ разположение една книга, влюбенъ ли е въ книгата? Ще кажете, че е влюбенъ въ автора на книгата. Авторътъ не е между живитѣ хора. Тогава, какъ може да бжде влюбенъ въ него? Всѣки човѣкъ е книга, върху която Богъ е писалъ и продължава да пише.